

допустнемъ, че Ректорътъ е далъ на студентитѣ отговора, който му приписватъ, той не е изпълнилъ съ достатъчна твърдостъ своята длъжностъ. Неговиятъ отговоръ е трѣбвало да бѣде: „Като Ректоръ, азъ не мога да позволяхъ никакво събрание, въ което да бѣдатъ зимани рѣшения за измѣняване на училищнитѣ правилници. Азъ съмъ готовъ да изслушамъ и прѣдставя на вниманието на Акад. Съвѣтъ всички ваши мнѣния и желанія по това, но никакви ваши искания — ни устни, ни писменни — не мога нито да приема, нито да прѣдставя“. Вънъ отъ всѣко съмнѣние е, че позволяването на подобно събрание би било равносилно съ прѣдварително санкциониране на рѣшенията, които то би взело, — съ прѣхвърляне правата на Академическия Съвѣтъ върху единъ Студентски съвѣтъ! Подиръ такова едно събрание всѣки студентъ би могълъ да каже на Ректора си: „Вий имате право да позволите или не едно наше събрание, но нищо не Ви дава право да се подигравате съ насъ, като ни позволявате да се събираме, да обсъждаме и да земаме рѣшение (— съ което признавате нашето право за това —), а не уважавате нашитѣ единодушни рѣшения“. Но може да ни се отговори: По тоя начинъ на студентитѣ се отнема всѣко сръдство за борба противъ каквито и да било наредби. Съвсѣмъ не. Такъвъ начинъ само би освѣтлилъ студентитѣ и би ги отвърналъ своеврѣменно отъ една борба, която не може да ги доведе до никакви положителни резултати и която въобще не може да съществува между студенти и Акад. Съвѣтъ. Но той никакъ не имъ отнема възмож-